

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.252 van 28 augustus 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008 om 9u30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Eerste, tweede en derde verzoekende partij komen in België aan op 13 maart 2000 waarbij zij op 15 maart 2000 een asielaanvraag indienen. Op 19 juni 2000 beslist de

gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Ingevolge dringend beroep beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep hiertegen bij de Raad van State werd bij arrest n° 97.719 van 11 juli 2001 verworpen.

1.2. Op 13 december 2001 dienen de verzoekende partijen een aanvraag op grond van (oud) artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

1.3. Op 20 maart 2007 worden bijkomende documenten overgemaakt.

1.4. Op 26 maart 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 27 april 2007. Beroep tegen voormelde beslissing wordt op 1 juni 2007 bij de Raad van State ingediend.

1.5. Op 22 mei 2007 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag op grond van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet in bij de burgemeester van de stad Antwerpen. Deze aanvraag wordt op 29 april 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Op 21 mei 2008 vullen de verzoekende partijen hun aanvraag aan met nieuwe documenten. De beslissing tot onontvankelijkheid van 29 april 2008 wordt op 19 juni 2006 betekend aan de verzoekende partijen, samen met bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.05.2007 werd ingediend door:

C.H. {.}

+ echtgenote K.V. {.}

+ kinderen C.A. {.}

C.A. {.}

C.A. {.}

In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst, omdat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn in Kosovo. Betrokkenen stellen eveneens dat het niet wenselijk is zich naar de Belgische ambassade in Belgrado te moeten wenden voor een verzoek tot machtiging tot verblijf. Uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat personen afkomstig uit Kosovo een visumaanvraag kunnen indienen in Pristina. Zij dienen daarvoor contact op te nemen met het Call Center op het nummer 038/9811 van wie zij alle nodige informatie en formulieren kunnen bekomen. Bij hetzelfde Call Center maken zij dan een afspraak om het dossier in te dienen bij het Belgisch Bureau te Pristina in de burelen van Fedex. Met andere woorden betrokkenen

kunnen zich o.i. perfect naar Kosovo begeven om aldaar via reguliere weg hun aanvraag in te dienen.

Dat betrokkenen zich evenmin tot een Belgische ambassade in een omringend land kunnen wenden omdat zij dan gedwongen zouden worden tot een illegaal verblijf aldaar is hier dus niet van toepassing. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering) betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Verder geven betrokkenen aan zich te willen beroepen op de criteria van de Wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Hierbij dient vermeld te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was en dat de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing zijn op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De overige aangehaalde elementen van integratie, de duur van de asielpcedure, hun langdurig illegaal verblijf, de scholing van de kinderen, het niet hebben van middelen, onderdak, of familie in land van herkomst waar betrokkenen tijdelijk zouden kunnen verblijven, werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 26.03.2007 – aan betrokkenen betekend op 27.04.2007 – inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 20.12.2001 bij de gemeente Antwerpen/Deurne. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen. {..}

tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister voor Migratie en Asielbeleid meegedeeld op 29 april 2008 wordt aan C.S.. {..} het bevel gegeven om uiterlijk op 19 juli 2008 het grondgebied van België te verlaten {..}

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 31/08/2000.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd 19/06/2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land. {..}”

derde bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister voor Migratie en Asielbeleid meegedeeld op 29 april 2008 wordt aan K.V. {..} en kinderen C.A. {..}, C.A. {..} en C.A. {..} het bevel gegeven om uiterlijk op 19 juli 2008 het grondgebied van België te verlaten {..}

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 31/08/2000.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd 19/06/2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land. {...}

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet alsook schending van artikel 4 en artikel 2§1 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 mei 1995.

2.2. Ter adstructie van hun middel stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing genomen werd door attaché Eline Cousaert. De verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar de bepaling van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toekomt aan de Minister of zijn gemachtigde en naar artikel 4 en artikel 2§1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 dat bepaalt wie de gemachtigde van de minister zijn. De verzoekende partijen concluderen dat dit ministerieel besluit noch enig ander besluit in de overdracht voorziet van de bevoegdheid van de minister aan een attaché. Zij stellen dat Eline Cousaert geen beambte is die titularis is van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

2.3. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (K.B. van 2 oktober 1937) voorziet dat de Rijksambtenaren benoemd werden in graden waarvan de hiërarchie vier niveaus omvatte, namelijk niveau 1, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C, en D. Niveau 1 omvatte vijf rangen die als volgt genummerd waren: 10, 13, 15, 16 en 17. Rang 10 was de laagste rang binnen niveau 1. Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: ministerieel besluit van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt immers uit artikel 4 en artikel 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995. Artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/è, 51/!, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, § 1.”

Terwijl artikel 2, § 1, van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister

de beampten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in de vakklasse A1 is ingedeeld.”

Door artikel 3 van het K.B. van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel (hierna: het K.B. van 4 augustus 2004) werd het artikel 3 van het K.B. van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, gewijzigd bij de Koninklijke besluiten van 26 september 1994 en 5 september 2002, als volgt vervangen:

“Art. 3. § 1. De hiërarchische structuur van de federale overheidsdiensten wordt in vier niveaus verdeeld, namelijk niveau A, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C en D. Het niveau wordt bepaald volgens de kwalificatie van de opleiding en de geschiktheid waarvan blijk moet worden gegeven om een betrekking te bekleden.

§ 2. Het niveau A bevat vijf klassen, genummerd van A1 tot A5 die de hoogste is. Een klasse groepeert de functies van vergelijkbare complexiteit, technische expertise en verantwoordelijkheden. De functie wijst het geheel van taken en verantwoordelijkheden aan die een rijksambtenaar op zich dient te nemen.

§ 3. Het niveau A is onderverdeeld in vakrichtingen door Ons vastgesteld op voorstel van de minister die de ambtenarenzaken onder zijn bevoegdheid heeft. Onder vakrichting moet worden verstaan een groep van functies die tot een gelijkaardig expertisedomein behoren. Elke vakrichting kan vijf vakklassen bevatten. De eerste vakklasse kan klasse A1 of klasse A2 zijn. Onder vakklasse moet worden verstaan een klasse binnen een vakrichting.

§ 4 In niveau A, worden de rijksambtenaren in een vakklasse benoemd.

§ 5. In de niveaus B, C en D, worden de rijksambtenaren in graden benoemd. De graad is de titel die de ambtenaar machtigt tot het bekleden van een van de betrekkingen welke met die graad overeenstemmen.

§ 6. Binnen elk van de niveaus B, C en D, worden de graden « gelijkwaardige graden » genoemd.”(eigen onderlijning)

Vanaf 1 december 2004 kregen alle ambtenaren van niveau 1 een classificatie in een van de vijf klassen van niveau A. Bijgevolg diende een aantal artikelen in wetten en Koninklijke besluiten aangepast te worden om rekening te houden met de vervanging van niveau 1 door niveau A en met de schrapping van het begrip “rang”. Zo bepaalt artikel 4, §1 van het K.B. van 4 augustus 2004 onder meer dat *“De ambtenaren benoemd in de klassen A1 of A2 dragen de titel van attaché”*. De vroegere rangen 10 kregen dan de titel van attaché. Bijgevolg dient het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, samengelezen te worden met het K.B. van 4 augustus 2004. Uit het samenlezen van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 en het voormeld K.B. van 4 augustus 2004 blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt eveneens uit de rechtspraak van de Raad van State: *“Overwegende dat artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 5 juli 1995; dat hieruit blijkt dat de ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet;”* (R.v.St. 159.913, 12 juni 2006).

Verzoekende partijen betwisten niet dat Eline Cousaert een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel “attaché” is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Het door de verwerende partij neergelegde attest van de waarnemend adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat niet door verzoekers wordt betwist, toont eveneens aan dat Eline Cousaert als attaché

tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst humanitaire regularisaties en dat zij ingevolge het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gemachtigd is om de bestreden beslissing te nemen. Derhalve wordt geen schending van artikel 9, 3de lid van de vreemdelingenwet of van de artikelen 4 en 2, §1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. In een eerste onderdeel van het tweede middel stellen de verzoekende partijen dat met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Kosovo, de verwerende partij haar beslissing niet rechtmatig kan steunen op informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier zonder dat dit eerst aan de verzoekers werd overgemaakt. De verzoekende partijen menen dat de eerste bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende gemotiveerd werd. De verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar hetgeen bepaald is bij (oud) artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet, dat de Belgian Liaison Office in Pristina geen diplomatieke post is en dat er derhalve geen garantie is dat zij hun aanvraag op regelmatige wijze kunnen voltrekken in Kosovo. Zij menen dat de beslissing op dit stuk onjuist gemotiveerd werd.

2.4.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1- Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2- Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- . Uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat personen afkomstig uit Kosovo een visumaanvraag kunnen indienen in Pristina. Zij dienen daarvoor contact op te

nemen met het Call Center op het nummer 038/9811 van wie zij alle nodige informatie en formulieren kunnen bekomen. Bij hetzelfde Call Center maken zij dan een afspraak om het dossier in te dienen bij het Belgisch Bureau te Pristina in de burelen van Fedex. Met andere woorden betrokkenen kunnen zich o.i. perfect naar Kosovo begeven om aldaar via reguliere weg hun aanvraag in te dienen. Dat betrokkenen zich evenmin tot een Belgische ambassade in een omringend land kunnen wenden omdat zij dan gedwongen zouden worden tot een illegaal verblijf aldaar is hier dus niet van toepassing.

- Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering) betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

- Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

- Verder geven betrokkenen aan zich te willen beroepen op de criteria van de Wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Hierbij dient vermeld te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was en dat de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing zijn op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

- De overige aangehaalde elementen van integratie, de duur van de asielprocedure, hun langdurig illegaal verblijf, de scholing van de kinderen, het niet hebben van middelen, onderdak, of familie in land van herkomst waar betrokkenen tijdelijk zouden kunnen verblijven, werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 26.03.2007 – aan betrokkenen betekend op 27.04.2007 – inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 20.12.2001 bij de gemeente Antwerpen/Deurne. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

- Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen. {..}”

2.4.3. Waar de verzoekende partijen stellen dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is aangezien verwezen wordt naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar informatie uit het administratief dossier en stelt dat hieruit blijkt dat personen afkomstig uit Kosovo een visumaanvraag kunnen indienen in Pristina. Verder wordt in de eerste bestreden beslissing gespecificeerd hoe de verzoekende partijen te werk moeten gaan om hun aanvraag in te dienen. In casu is bijgevolg de inhoud van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bekend. Gezien de essentiële elementen, die geleid hebben tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, in de eerste bestreden beslissing werden opgenomen, kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat de motivering niet afdoende is. Van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de eerste bestreden beslissing – verschaft omtrent de reden waarom ze besluit tot het niet-bestaan van buitengewone omstandigheden zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (R.v.St, nr. 157.584 van 14 april 2006).

2.4.4. Waar de verzoekende partijen voorts stellen dat de Belgian Liaison Office geen diplomatieke post is en zij dus geen garantie hebben dat zij hun aanvraag op regelmatige

wijze kunnen voltrekken in Kosovo, blijkt dat de bestreden beslissing op dit punt uitvoerig motiveert op welke wijze de verzoekende partijen hun aanvraag kunnen indienen bij het Belgisch Bureau te Kosovo. Het argument van de verzoekende partijen dat zij geen garantie hebben hun aanvraag op regelmatige wijze te kunnen voltrekken te Kosovo is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs.

Dit onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.4.5. In een tweede onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat zij op 22 mei 2008 nog een aangetekend schrijven verstuurd hebben naar de verwerende partij als aanvulling op hun aanvraag en gestaafd met stukken, dat de beslissing genomen werd op 29 april 2008, dat de verwerende partij op deze beslissing in stempelvorm vermeld dat zij het aanvullend schrijven en de stukken ontvangen heeft op 23 mei 2008 en dus kennis nam van het aanvullend schrijven voor de betekening van de beslissing, dat de verwerende partij wordt geacht de redelijke termijn te respecteren, dat zij – in het kader van het redelijkheidsbeginsel en het zuinigheidsbeginsel – de bestreden beslissing had moeten herzien en rekening had moeten houden met de argumenten naar voren gebracht in het aanvullend schrijven, dat in dit schrijven onder andere een begin van bewijs van de schending van artikel 3 E.V.R.M. wordt voorgelegd, namelijk een medisch attest van vijfde verzoeker, dat de verwerende partij weet had van dit stuk, dat zij de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zuinigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in casu onomstotelijk met de voeten heeft getreden en dat de beslissing derhalve onjuist gemotiveerd is.

2.4.6. Uit nazicht van de eerste bestreden beslissing blijkt dat op 23 mei 2008 inderdaad een stempel is aangebracht die vermeld: *“INGEKOMEN STUKKEN 23-05-2008 DISTRICT DEURNE”*. Hieruit blijkt dat de aanvullende stukken op 23 mei 2008 ontvangen werden door het district van Deurne en niet – zoals de verzoekende partijen verkeerdelijk aangeven – door de verwerende partij. Het administratief dossier zelf bevat een schrijven van de verwerende partij aan de raadsman van de verzoekende partijen van 3 juni 2008 waarin gesteld wordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werd afgewezen op 29 april 2008 en dat zijn kantoor hiervan op de hoogte werd gesteld zodat geen rekening gehouden kan worden met het aanvullend schrijven van 21 mei 2008. Indien de Raad hieruit al zou kunnen afleiden dat de verwerende partij ook reeds op 23 mei 2008 op de hoogte was van het aanvullend schrijven, dan nog doet dit niets af aan het gegeven dat de eerste bestreden beslissing van 29 april 2008 op dat moment reeds in het rechtsverkeer aanwezig was en dus voor de ontvangst van het aanvullend schrijven van de verzoekende partijen bestond. Het feit dat de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing op dat ogenblik nog niet geschied was, maakt niet dat de eerste bestreden beslissing op zich niet bestaat. De kennisgeving van een administratieve rechtshandeling heeft enkel als doel de betrokkene in staat te stellen te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. De verwerende partij diende bijgevolg de eerste bestreden beslissing niet te herzien.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

2.4.7. In een derde onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat zij een gezin vormen, dat deze relatie als buitengewone omstandigheid werd aangehaald, dat het geen gewone sociale relatie betreft doch een gezin dat samenwoont, dat er in casu geen sprake is van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op eerbied van hun privé- en gezinsleven, dat de eerste bestreden beslissing slechts in algemene bewoordingen stelt wat artikel 8 van het E.V.R.M. inhoudt zonder dat er concreet wordt ingegaan op de noodzakelijke afweging die de verwerende partij dient te maken, dat geenszins de noodzaak is aangetoond van een verwijdering en dat het EVRM hoger staat dan de nationale wet. Om hun standpunt kracht bij te zetten, verwijzen de verzoekende partijen naar “vaste” rechtspraak van de Raad van State.

2.4.8. Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Los van de vraag of uit artikel 8 van het EVRM enige formele motiveringsplicht kan afgeleid worden (R.v.St., nr. 125.588, 21 november 2003), dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing genomen is overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet – die een “*inmenging van het openbaar gezag*” toelaat - en dat, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat de verplichting om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen “*geen breuk van de familiale relaties*” teweegbrengt maar slechts een “*tijdelijke verwijdering van het grondgebied*” impliceert, duidelijk blijkt dat een evenredigheidstoetsing werd doorgevoerd. Het is voorts evident dat deze proportionaliteitstoets is gebeurd binnen één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde legitieme doelen. Het feit dat niet wordt gespecificeerd om welk doel het zou gaan, neemt niet weg dat verzoekers weten, of dienen te weten, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing uitvaardigt in het kader van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en goede zeden en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De Raad benadrukt voorts dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (Hof Mensenrechten, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (R.v.St., nr. 170.806, 4 mei 2007).

Het derde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.5. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen in een eerste en tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de rechten van verdediging, de schending van artikel 7, alinea 1, 2 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de schending van artikel 4 en artikel 2§1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995.

1. Ter adstructie van deze middelen stellen de verzoekende partijen dat het bevel steunt op de beslissing tot afwijzing van de machtiging tot verblijf en dat, aangezien deze basisbeslissing nietig is, ook het bevel dient nietig verklaard te worden, minstens dat deze basisbeslissing niet kan dienen als basis voor een bevel zolang ze geen gezag van gewijsde heeft gekregen, dat het bevel steeds specifiek in rechte en in feite dient gemotiveerd te worden, dat het bevel geen specifiek motief bevat, alleszins niet in feite, dat het bevel genomen werd door een onbekende ambtenaar, dat de graad noch de persoon van de ambtenaar kan nagegaan worden en het bevel derhalve nietig verklaard moet worden.

2.5.2. De verzoekende partij getuigt van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing haar een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

De eerste verzoekende partij, ten aanzien van wie de tweede bestreden beslissing genomen werd, heeft geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat de eerste verzoekende partij onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met name, het bevel dat werd afgegeven op 19 juni 2000. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de Raad van State op 11 juli 2001, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eerste verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de eerste verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang. (R.v.St., nr. 170.162, 19 april 2007).

2.6. Met betrekking tot de derde bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen in een eerste, tweede en derde middel de schending aan van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), de schending van artikel 8 van het EVRM, de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de rechten van verdediging, de schending van artikel 7, alinea 1, 2 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de schending van artikel 4 en artikel 2§1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995.

2.6.1. Bij wijze van toelichting van hun middelen verwijzen de verzoekende partijen naar artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit, naar het feit dat de kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen hebben en dat de bijlage 13 geen deugdelijke motivering bevat voor de afwijking van het verbod een bevel om het land te verlaten te betekenen. Voorts stellen de verzoekende partijen dat het bevel steunt op de beslissing tot afwijzing van de machtiging tot verblijf en dat, aangezien deze basisbeslissing nietig is, ook het bevel dient nietig verklaard te worden, minstens dat deze basisbeslissing niet kan dienen als basis voor een bevel zolang ze geen gezag van gewijsde heeft gekregen, dat het bevel steeds specifiek in rechte en in feite dient gemotiveerd te worden, dat het bevel geen specifiek motief bevat, alleszins niet in feite, dat de bestreden beslissing genomen werd door een voor hen onbekende ambtenaar nu deze geen naam noch handtekening vermeldt en de graad noch de persoon van de ambtenaar die de beslissing genomen heeft door hen kan nagegaan worden.

2.6.2. De verzoekende partij getuigt van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing haar een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

De tweede verzoekende partij, ten aanzien van wie de derde bestreden beslissing genomen werd, heeft geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat de tweede verzoekende partij onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met name, het bevel dat werd afgegeven op 19 juni 2000. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de Raad van State op 11 juli 2001, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De tweede verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de tweede

verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang. (R.v.St., nr. 170.162, 19 april 2007).

Met betrekking tot de minderjarige kinderen – derde, vierde en vijfde verzoekende partij – dient opgemerkt dat zij evenmin belang hebben bij de vernietiging van de derde bestreden beslissing nu zij als minderjarigen het statuut volgen van hun ouders en zij samen met hun ouders het grondgebied dienen te verlaten. De verzoekende partijen tonen niet aan welk belang zij zouden kunnen hebben bij de afgifte van een bevel tot terugbrenging voor de kinderen in plaats van het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dat betekend werd aan de moeder en waarop de kinderen vermeld staan.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig augustus tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,
dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

Ch. BAMPS.